

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 65/13
V Luxemburgu 30. mája 2013

Rozsudok vo veci C-534/11
Mehmet Arslan/Polície ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor
cizinecké policie

Žiadateľ o azyl môže byť na základe vnútroštátneho práva ponechaný v zaistení na účely jeho návratu z dôvodu nelegálneho pobytu, ak bola žiadosť o azyl podaná iba s cieľom oddialiť alebo zmať vykonanie rozhodnutia o návrate

Vnútroštátne orgány však musia v každom jednotlivom prípade preskúmať, či o taký prípad ide a či je objektívne nevyhnutné a primerané ponechať žiadateľa o azyl v zaistení, aby sa predišlo tomu, že sa definitívne vyhne svojmu návratu

Smernica o návrate¹ stanovuje spoločné normy a postupy uplatniteľné v členských štátoch na účely vyhostenia štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území. Títo štátni príslušníci môžu byť za určitých okolností zaistení na obdobie, ktoré spravidla nepresahuje šesť mesiacov, s cieľom zaručiť riadne vykonanie ich vyhostenia.

M. Arslan, turecký štátny príslušník, bol zadržaný českou políciou z dôvodu nelegálneho pobytu a bol zaistený. V nasledujúci deň české orgány prijali rozhodnutie o jeho vyhostení a druhým rozhodnutím prijatým o niekoľko dní neskôr predĺžili jeho zaistenie na 60 dní z dôvodu, že bolo možné predpokladať, že M. Arslan by rozhodnutie o vyhostení zmaľ. V druhom rozhodnutí bolo najmä uvedené, že vstúpil do schengenského priestoru nelegálne, aby sa vyhol pohraničným kontrolám, a že sa zdržiaval v Rakúsku a v Českej republike bez cestovného dokladu a víz. Okrem toho uvedené rozhodnutie uvádzalo, že M. Arslan už bol v roku 2009 zatknutý na gréckom území, pričom mal falošný cestovný pas, a následne bol vrátený do krajiny svojho pôvodu a zaradený do Schengenského informačného systému ako osoba so zákazom vstupu na územie štátov schengenského priestoru v období od 26. januára 2010 do 26. januára 2013. V deň, keď bolo toto rozhodnutie vydané, M. Arslan podal žiadosť o azyl. V priebehu skúmania tejto žiadosti bolo zaistenie predĺžené o 120 dní.

M. Arslan pred českými súdmi napáda zákonnosť rozhodnutia o predĺžení jeho zaistenia. Medzitým bolo jeho zaistenie ukončené, keďže uplynulo maximálne obdobie šiestich mesiacov a jeho žiadosť o azyl bola zamietnutá.

Nejvyšší správny súd, ktorý o spore rozhoduje, sa pýta Súdneho dvora, či žiadateľ o azyl môže byť legálne ponechaný v zaistení s cieľom vyhostiť ho z územia Únie z dôvodu nelegálneho pobytu.

Vo svojom dnešnom rozsudku Súdny dvor konštatoval, **že žiadateľ o azyl má právo zotrvať na území dotknutého členského štátu kvôli preskúmaniu jeho žiadosti prinajmenšom dovtedy, kým nebude jeho žiadosť zamietnutá na prvom stupni. V dôsledku toho nemôže byť počas tohto obdobia považovaný za neoprávnene sa zdržiavajúceho na území tohto štátu.** Súdny dvor v tejto súvislosti spresňuje, že členské štáty môžu dokonca rozšíriť toto právo tým, že žiadateľom o azyl povolia zotrvať na ich území až do vydania konečného rozhodnutia o ich žiadosti.

¹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (Ú. v. EÚ L 348, s. 98).

V nadväznosti na to Súdny dvor zdôrazňuje, že zatiaľ prislúcha členským štátom, aby pri plnom rešpektovaní záväzkov vyplývajúcich z medzinárodného práva a z práva Únie stanovili dôvody, pre ktoré môže byť žiadateľ o azyl zaistený alebo ponechaný v zaistení. V tejto súvislosti Súdny dvor poznamenáva, že v danom prípade bol M. Arslan zaistený z dôvodu, že jeho správanie vyvolávalo obavu, že by utiekol, a jeho žiadosť o azyl sa zdala podaná iba s cieľom oddialiť, či dokonca zmariť výkon rozhodnutia o návrate, ktoré bolo voči nemu vydané. Také okolnosti skutočne môžu odôvodniť jeho ponechanie v zaistení aj po podaní žiadosti o azyl. Toto zaistenie totiž nevyplyva z podania žiadosti o azyl, ale z okolností, ktoré charakterizujú individuálne správanie tohto žiadateľa pred podaním tejto žiadosti, resp. pri jej podaní. Navyše je toto zaistenie nevyhnutné, aby sa predišlo tomu, že sa dotknutá osoba definitívne vyhne svojmu vyhosteniu z územia Únie, a aby sa zabezpečil potrebný účinok predpisov týkajúcich sa návratu osôb s nelegálnym pobytom.

Napokon Súdny dvor spresňuje, že zo samotnej skutočnosti, že v okamihu podania žiadosti o azyl už bolo voči žiadateľovi vydané rozhodnutie o návrate a že žiadateľ bol zaistený, nemožno vyvodzovať domnienku, že túto žiadosť podal iba s cieľom oddialiť alebo zmariť výkon rozhodnutia o návrate. Prípadné zneužitie podania žiadosti o azyl sa teda musí skúmať v každom jednotlivom prípade. Vnútroštátne orgány musia tiež posúdiť, či je ponechanie žiadateľa o azyl v zaistení objektívne nevyhnutné a primerané.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499